

Slagger baade i saglig og i teknisk Henseende, som burde renses ud, førend det ophøjes til Lov.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg sige, at det konservative Folkeparti har søgt ved nogle af os stillede Ændringsforslag at fjerne de værste Udvækster paa Lovforslaget, og jeg skal paa Partiets Vegne anbefale disse Ændringsforslag til dette høje Ting. For saa vidt de ikke bliver vedtaget, vil jeg anbefale mine Meningsfæller at undlade at stemme for Lovforslaget.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker Udvalget, fordi det har tilendebragt Behandlingen af dette Forslag saa hurtigt, selv om jeg ikke paa nogen mulig Maade kan indrømme den ærede foregaaende Taler, at der har været Tale om Maskindrift. I det hele taget forekommer det mig, at den ærede Talers Beklagelser over den Part, med hvilken dette Lovforslag gennemføres, er noget overdrevne. Forslaget har været til Behandling under hele Rigsdagssamlingen i Fjor, det er forelagt den 16. Oktober 1924 i Landstinget, hvor det var til Behandling i over 3 Maaned, og kom saa herover i Folketinget den 28. Januar 1925. Hvis det skal kaldes Maskindrift, saa ved jeg ikke, hvad den øvrige Behandling, der foregaaer her paa Rigsdagen, skal kaldes.

Jeg kan heller ikke indrømme det ærede Medlem, at dette Lovforslag lider af alle de formelle Mangler, som det ærede Medlem klagede over. Jeg skal gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til disse formentlige Mangler. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, beklagede han sig først over § 1, 3die Stykke, hvori der staar: „I Landkommuner kan Sogneraadet afgøre, hvorvidt Bestemmelserne i 1ste og 2det Stykke skal finde Anvendelse.“, og det ærede Medlem sagde: der er kun to Stykker; hvordan kan man saa sige 1ste og 2det Stykke? Jo, det kan man, naar man tilføjer et tredje Stykke. Der er sprogligt intet at bebrejde nogen der. Det næste Spørgsmaal, det ærede Medlem fandt frem, gjaldt § 2, hvor der er Tale om, at for saa vidt der holdes Hund ved ensomt beliggende Steder i Kommunens Udkanter, kan Kommunalbestyrelsen bestemme, at Afgiften nedsættes eller bortfalder. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, læste han denne Bestemmelse, som om der kun kunde tænkes ensomt beliggende Steder i Kommunens Udkanter. Det siger Lovforslaget ikke et Ord om; det siger kun, at for saa vidt angaar Hunde, der holdes ved ensomt beliggende

Steder i Kommunens Udkanter, kan Afgiften nedsættes eller bortfalde.

Det ærede Medlem naaede derefter til § 6 og faldt over Ordene: „Hvor der i en Husstand paa Landet . . .“. Jeg forstod ikke det ærede Medlems Indvending, om det ærede Medlem læser „paa Landet“, som vi andre læser „her i Landet“ eller hvad Meningen nu var. For en almindelig Læser synes Meningen at give sig deraf, at § 2 handler om København og Frederiksberg, § 3 om Købstæderne og Flækkerne, § 5 om Landkommunerne med bymæssig Bebyggelse, og saa § 6 om det øvrige Land. Derfor staar der „paa Landet“, og derfor handler den om Sogneraadene. Jeg kan heller ikke indse, at der er noget sprogligt at beklage sig over her. Med Hensyn til samme Paragraf gentog det ærede Medlem i øvrigt den Kritik af Affattelsen, som han allerede fremsatte ved første Behandling. Paragraffen begynder saaledes: „Hvor der i en Husstand paa Landet kun holdes en Hund, er denne afgiftsfri, dog kan Sogneraadet bestemme, at der af saadanne Hunde svares en Afgift af 5 Kr. aarlig“. Hvor kan, siger det ærede Medlem, Sogneraadet bestemme, at der skal svares Afgift, naar Hunden er afgiftsfri? Det kan Sogneraadet, fordi der staar: „dog kan Sogneraadet bestemme“. Det er Meningen at sige, at Princippet paa Landet er, at en Hund er afgiftsfri, medmindre Sogneraadet bestemmer noget andet, nemlig at der skal svares Afgift. Og det staar der formentlig tydeligt og klart.

Til Gængæld har det ærede Medlem, som har haft Uret paa alle andre Punkter, Ret paa eet Punkt, med Hensyn til § 8, som vi allerede har diskuteret. Jeg skal give en Fortolkning af § 8, — jeg kan ikke sige, at den er autentisk; thi autentisk betyder „fra Kilden“, og Kilden er Landstingsudvalget. Men Forholdet er følgende: I det i Landstinget fremsatte Forslag til Lov om Hundefgift fastsattes Anmeldelsespligt ogsaa for Hunde paa Landet. I Landstinget blev Anmeldelsespligten for Landets Vedkommende gjort fakultativ, idet 3die Stykke i § 1 føjedes til. I § 8 var Forfaldstiden for ny tilkommende Hunde fastsat til Udløbet af Anmeldelsesfristen, 4 Maaned efter Hundens Fødsel eller 1 Maaned efter Erhvervelsen eller Tilflytningen o. s. v. Da Anmeldelsespligten blev gjort fakultativ paa Landet, maatte Landstingsudvalget i § 8 indsætte en ny Bestemmelse om Forfaldstiden for ny tilkommende Hunde i Landkommuner, hvor der ikke var Anmeldelsespligt.